

удосконалених технологій відмивання злочинних доходів, що значно ускладнює запобігання правопорушенням у такій галузі комунальної власності. Водночас сучасні реалії розвитку злочинності свідчать про те, що вона набула принципово нової якості, трансформуючись у корупційні злочинні організації.

Таким чином організація системного запобігання кримінальним правопорушенням на об'єктах водопровідно-каналізаційного господарства має стати одним із пріоритетних завдань державної політики й потребує детального вивчення криміногенної природи цього явища, її витоків та особливостей, сфери корупційної діяльності й суб'єктивного складу, наукового обґрунтування пропозицій щодо вирішення теоретичних і практичних проблем, які виникають у процесі запобігання їй в Україні, ужиття дієвих міжвідомчих заходів і поглиблення співпраці органів державної влади.

Список використаних джерел

1. Антикорупційний менеджмент: підручник. Київ, «Центр учбової літератури», 2021. 776 с.

2. Водопостачання : навч. посіб / В. О. Сашко, Т. М. Терещенко. Київ, 2019. 114 с.

3. Про місцеве самоврядування в Україні : Закон від 21 трав. 1997 р. № 280/97-ВР. *Верховна Рада України*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/-280/97-%D0%B2%D1%80#Text>.

4. Сухорукова Т. Г., Ключко Ю. С. Оцінка стану водопровідно-каналізаційного господарства України. *Вісник економіки транспорту і промисловості*. 2018. № 63. С. 53–59.

5. Аналітичні довідки про основні тенденції розвитку безпекової ситуації в Україні та стан виконання пріоритетних завдань центральними органами виконавчої влади, діяльність яких спрямовується і координується Міністром, за 2015–2020 роки. Київ : ДНДІ МВС України, 2015–2020.

Максименко Олена Василівна,

старший науковий співробітник
наукової лабораторії з проблем протидії
злочинності ННІ № 1 Національної академії
внутрішніх справ, кандидат юридичних
наук, старший науковий співробітник

ФІЛОСОФСЬКО-ПРАВОВІ ІДЕЇ ДВАДЦЯТИ ПРИНЦИПІВ ПРОТИДІЇ КОРУПЦІЇ

Явище корупції супроводжує суспільство протягом усього його існування. На кожному етапі суспільного розвитку розуміння корупційних дій і покарання за нього були різними. У Середньовіччя корупція розглядалася як порушення Божого закону, яка проявлялася в обмані та спокусі і вважалася гріхом. У період Відродження влучним було твердження Н. Макіавеллі про те, що корупція – це використання

публічних можливостей у приватних інтересах. Він порівнював корупцію із хворобою [1].

У сучасному світі корупція – є складним, соціально-економічним, політичним і морально-етичним явищем, що має негативні наслідки для ключових прав людини, завдає шкоди суспільству, державі, створює реальну загрозу національній безпеці та демократичному розвитку країн. На жаль, це негативне явище присутнє у всіх без винятку країнах світу. Лише нещодавно держави почали об'єднувати зусилля у боротьбі з нею. На світовому рівні Генеральною Асамблеєю ООН у жовтні 2003 року прийнято Конвенцію «Проти корупції», а також інші важливі міжнародно-правові акти як універсального, так і регіонального характеру.

Плідною та активною є діяльність у сфері протидії та запобігання корупції на рівні регіональних організацій. В першу чергу це стосується Ради Європи. Підхід цієї організації до боротьби з корупцією має три взаємопов'язаних аспекти: вироблення загальноєвропейських норм та стандартів, контроль за їх дотриманням, а також надання технічної допомоги державам та регіонам.

Рада Європи розробила кілька міжнародно-правових документів у цій сфері: Кримінальну Конвенцію Ради Європи про боротьбу з корупцією (1999 р.), Цивільну Конвенцію Ради Європи про боротьбу з корупцією (1999 р.), Двадцять принципів боротьби з корупцією (1997 р.), Модельний кодекс поведінки для державних службовців (2000 р.), Єдині правила протидії корупції при фінансуванні політичних партій та виборчих кампаній (2003 р.) [2].

Світовою спільнотою вироблено правові норм, керівні правила, принципи, які необхідно або ж рекомендовано втілювати в національне антикорупційне законодавство. Кожною країною створено свій антикорупційний державний апарат на основі вимог міжнародних стандартів.

Із проведеного дослідження вважаємо за доцільне виокремити один із найважливіших Міжнародних стандартів у сфері протидії корупції – Резолюція (97) 24 Комітету міністрів Ради Європи «Про двадцять принципів боротьби з корупцією» від 6 листопада 1997 року. В змісті зазначеного документа втілено ідею рівності суспільних відносин, підкреслено загальнолюдські цінності, відкритість, етичну значимість та важливість об'єднання країн світу для протидії корупції.

Проаналізувавши документ про двадцять принципів протидії корупції можемо виділити такі їх правові ідеї:

1. Суспільної освіченості та просування етичної поведінки.
2. Визнання національної та міжнародної кримінальної корупції.
3. Незалежність та автономність осіб, які здійснюють розслідування, судовий розгляд щодо корупційних порушень.
4. Вжиття заходів щодо конфіскації та позбавлення доходів внаслідок корупції.

5. Запобігання тиску на юристів, які займаються випадками корупції.

6. Обмеження імунітету від розслідування, судового переслідування, судового розгляду корупційних порушень до ступеня необхідного у демократичному суспільстві.

7. Забезпечення необхідними засобами та навчанням спеціалізації осіб або органів держави, які відповідальні за боротьбу з корупцією.

8. Гарантування владою фінансового законодавства, можливості зниження податків та інших заходів спрямованих на зниження корупції.

9. Прозорість діяльності публічної адміністрації.

10. Закріплення прав і обов'язків посадових осіб у відповідному кодексі поведінки.

11. Гарантування процедури ревізії державною службою і громадським сектором.

12. Важливість ролі процедури ревізії у запобігання та виявленні корупції на ряду з адміністративними органами.

13. Суспільна відповідальність корумпованої поведінки посадових осіб.

14. Прозорість процедури замовлення, справедливої конкуренції та стримування корупціонерів.

15. Заохочення прийняття кодексів поведінки та правил фінансування політичних партій для стримування корупції під час виборчих компаній.

16. Вільне отримання та передавання інформації ЗМІ з питань корупції, окрім обмежень у демократичному суспільстві.

17. Забезпечення ефективних засобів для захисту прав людей від корупції.

18. Заохочення досліджень явища корупції.

19. Протидія корупції із урахуванням злочинних зв'язків з організованою злочинністю і відмиванням коштів.

20. Розвиток широкого співробітництва у всіх галузях боротьби з корупцією [3].

Отже, розглянувши зміст двадцяти принципів протидії корупції як масштабного явища, яке поширене у всьому світі, нами виокремлено їх основні філософсько-правові ідеї. Вважаємо, що такі потребують утілення у формуванні та удосконаленні антикорупційного законодавства України.

Список використаних джерел

1. Антикорупційна політика в Україні. URL: https://arm.naiu.kiev.ua/books/antikorruption/lectures/lecture_1.html.

2. Участь України в міжнародному співробітництві у сфері запобігання та протидії корупції. URL: https://minjust.gov.ua/m/str_35749.

3. Резолюція (97) 24 Комітету міністрів Ради Європи «Про двадцять принципів боротьби з корупцією». URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/994_845#Text.